

MOFTUL ROMAN

No. 6. — DUMINICĂ, 6 MAIU 1901.

20. BANI NUMÉRUL

DIRECTOR, I. L. CARAGIALE

IAR ECONOMIILE...



Amicul. — Număi un bilet de 20!?

Amica. — Ah! bibifoiele, e criză! Nu știi, mamițico, că ne-a redus pensiile?

AVIS

Din cauza sărbătorii naționale de joi, 10 mai, numărul următor al „Moftului Român” va apărea, prin excepție, marți seara, 8 mai; cititorii din provincie îl vor avea adoazi, mercuri dimineața.

Anunțăm din vreme că acel număr va avea un supliment literar interesant, într-o frumoasă broșură de lux.

Dd. corespondenții sunt rugați a ne aviza îndată de numărul foilor ce le trebuie din acest număr excepțional de 10 mai.

„Administrația M. R.”

Bacanismul

Se înmulțesc băcăniile în București, domnule, în mod îngrozitor. Ați băgat de seamă? Nici ploșnițele, nici gazele, nu se prăsesc așa de mult. Cerșuze numeroșilor mei furnisori de coloniale și delicatose, că i-am vîrit într-o asemenea ofensătoare companie. Comparația era însă necesară, că să constat acest curios fenomen socialo-economic, care se produce în țara noastră. Nu! România nu e o țară agricolă — mai ales acum, când agricultura e falimenticolă; nici o țară viticolă — acum când podgoriile toate sunt filoxericole; ar trebui să se spună, domnilor și doamnelor, că România e o țară eminentemente bacanicolă.

Precum în vremuri de tifos ori de holeră, auzi la fie-care clipă dăngă-nind un clopot și pe cineva exclamând: „iar a mai murit unul”; tot astfel, în zilele noastre de ignobil materialism și de stomacorație, nu faci un pas fără să auzi: „iar s'a mai deschis o băcănie!”

Dragă cititorule, când n'ai alteva mai bun de făcut, numără casele de pe strada dimitale. Nu-i așa că am dreptate? La No. 1, să zicem că-i casa d-tale de locuit, afară numai dacă dumneata însuși n'ei fi băcan (piei, drace!). La No. 2 însă pun rămășag că se află firma „La salamu lu domnu Nae Popescu”. La No. 3, un loc viran. La No. 4, firma „La căpățîna de zahăr” a d-lui Tanase Burtăverzescu. Alături firma „La telemeaua automobilă”; iar vizavi „La măsline naționale”. Tocmai pe la No. 18 sau 19, mai dai peste o casă particulară; restul?... băcăni și iar băcăni!

De mult rumegam oî să scriu articolul ăsta asupra molimei de băcăni ce băntuie Capitala cu atîta furie. Dar am tot amănat, mărturisese, de frică să nu'mi găsească boala cu simpatie bacan — singurul simpatie din București — de la care târguesc pe credit. S'a întemplat însă ceva care

a provocat în sufletul meu o adevărată explozie, și articolul care clocea într'ensul a fost aruncat în aer. Acel ceva este împrejurarea, simplă în aparență, că în fața domiciliului meu s'a mai deschis o băcănie. În dreapta, în stînga, în față, în dos — numai băcăni. Casa mea e ca o insulă într'un vast ocean de undelele francezesc și mastică de Hio, cu stînci de halva și muni de cașcaval de Penteleu.

Dar ceea ce m'a intristat e că noua băcănie s'a mutat într-o casă, una din cele mai frumoase și „la centru” din București, în care fusese mai înainte un magazin de note și instrumente de muzică.

Venise bietul neamț, care nu știu dacă era ovreiu sau francez, venise, cine știe din ce țări străine, ca să reverse asupra Bucureștilor valurile de armonie ale mărfurilor lui. Bucureștii însă a rezistat, cu o vitejie adevărat națională, la inundație. În schimb, magazinul de muzică a făcut naufragiu. S'a mutat cine știe în ce mahala retrasă, poate chiar că va fi îndurat durerea supremă d'a asculta cum instrumentele-i din rafturi sunt zeflemiste de toba portărelului... Vai! în țara românească numai instrumentele servile și electorale sunt la preț, cele de muzică n'au căutare. S'a mutat departe nefeicitul neamț, conform dictonului italian „chi va piano va lontano”, adică cine vinde plane ajunge departe; iar în locul ocupat de el — o băcănie — nobilă de altfel — sfidează insolentă pe trecători și face cu ochiul aperitivistilor ca o sirenă seducătoare.

Vitrinele garnisite cu tot felul de trufandale par'că strigă victorioase: trăiască băcănia română, jos arta venetică! Nu ne trebuie sonate de Beethoven, ci șunci de Praga; nu meșuete de Haydn, ci salade de țiri; nu clavire Bösendorfer, ci urdă cu mărar!

E triumful stomacului asupra intelectualității...

Ah, băcăni! mizerabile vrăjmașe ale literaturii și artei, vă urăsc! cu toate voluptățile vulgare ce procurați uneori animalului ce doarme'n eul meu ca la el acasă, vă urăsc și vă blestem!

Băcăni fac milioane, artiștii fac milioane... de datorii și la urmă crapă de foame; iar — cîlme a deriziunii! — după moarte, versurile, proza sau melodiile lor, tipărite, slujesc băcanilor să învelească ghiudenul de Botoșani și celelalte comestibile delicioase, din cari sărmanii autori se'nfruptău din an în Paște, iar din Paște'n an le duceău jindul!

Oare nu va veni niciodată, Doamnelo epoca binecuvîntată când poezia suavă va ingenuchia trivialoale mezelicuri?

Te duci azi la Grancea ori la Șerbănescu și lei de treizeci de bani lăcherdă; și-o'nvelese mizerabilii într'o

satiră de Eminescu sau într'altă splendidă pagină literară, în care un nenorocit visător și-a plâns durerea lui sau s'a îndurerat de plânsul altuia!

Eu visez o lume ideală în care articolele de băcănie se vor vinde ca maculatură, iar articolele literare vor fi la preț ca adevărate delicatose. Visez o lume chimerică în care, când te vei duce într'o librărie să cumperi, spre exemplu, un număr din *Moftul Român*, vei pune 20 bani pe tejghea, iar negustorul îți va infesura gazeta noastră într'un „păt de foie gras” sau într'o jumătate de kilo iere moî. Visez, cu alte cuvinte, o societate vice-versa de cum e azi, și proclam sus și tare convicțiunile mele socialo-economice, chiar dacă cel mai simpatie bacan imi va tăia creditul din spirit de meschină răsbunare!

TARASCON



Prima-veră..

E tinerețe'n atmosferă,
Natura într'n altă eră...
Chiar cea din urmă tombateră
Își pune flori la butonieră,
Flori de pădure nu de seră.
Sângele circulă'n arteră
Cu o viteză ce disperă;
Chiar soața cea mai austeră
Ar deveni o adulteră,
Dar o oprește-o barieră:
Privirea rece și severă
A dumnealui — cruntă panteră!

A re'nviat ori-ce dipteră;
In Firea 'ntreagă-i o zaveră!
Pletosul bard, ce'ntr'una speră
O gloriolă efemeră,
Își ia din cuiu lira-î lejeră,
Și'ntr'o poemă somniferă,
Își cântă scumpa lui chimera,—
Plesni-i-ar burta de holeră!

Detest pe ori-ce mamiferă
Ce'n viața-asa de pasajeră
Imbrățișează'o carieră
Atâta de nefructiferă.
Când n'au tutun în tabacheră,
Poetii noștri-ades s'oferă
Ca pajii la câte o menajeră
Bétrană foc, dar rentieră...

Dar Muza, vai! nu'mi mai suggeră,
(Sau, dacă vrei, nu'mi mai conferă,
Căci vorbele-astea nu diferă)
O altă nouă rimă'n „eră”;
Deci v'adresez o kalimeră,
Ia sticla de po etajoră
Și bea o cupă de maderă,
Ce cu deliciu se digeră.

HAIALERĂ



TATĂL NOSTRU

Bunica s'a sculat de dimineață cu spatele 'n sus.

Nepoțica ei s'a sculat din contra foarte bine dispusă.

Bunica o spală, o gătește ș'o peaptână; nepoțica, la fie-care trăsătură a peptenului, se strîmbă.

Gata...

Bunica. — Așa ! Acu zi Tatăl nostru.

Nepoțica. (stînd dreaptă 'n picioare și cu o figură gravă, plină de componenține) „Tatăl nostru carele ești... carele ești... ești în...”

B. — În ce, proasto ?

N. — „...carele ești în...”

B. — Iar ai uitat !

N. — N'am uitat, bunico !

B. — Atunci, de ce nu zici ? Unde ți-e gândul ? Incepi iar ! „Tatăl”...

N. (repede) «Tatăl nostru, carele ești în ce...»

B. — ...ruri...

N. — ...ruri !

B. — Ei ?

N. — „...sfințească-se numele tău, vie... vie... vie...”

B. — Ce să vie, urito?... Vezi că iar nu știi ?

N. — Ba știu, bunico !

B. (pe acelaș ton) Apoi, dacă știi, de ce nu spui, ciumulico ?

N. (reculegîndu-se) „Facă-se voia ta !...”

B. — Hoho ! nu așa, strîmbo ! „Vie 'mpărăția ta, facă-se voia ta, precum în cer și pe pămînt...”

N. — „...precum în cer și pe pămînt...”

B. — Mai departe !

N. (ca și cum ar recita, distrată) „Mai departe...”

B. (sgîtîndu-o de braț) Nu „mai departe”, toanto ! Ai uitat-o și asta?... Astăzi n'ai să mînînci ?

N. — Ba da, bunico !

B. — N'o să ceri pâine ?

N. — Ba da !

B. — Apoi, atunci?... (gravă) «Pâinea noastră...»

N. (repede) «Pâinea noastră cea din toate zilele, dă-ne-o noă astăzi și...»

B. — ... «și ne...»

N. — ... «și ne...»

B. (impacientă)... «și ne iartă noă greșelile noastre... precum... precum...»

N. — ...«precum... precum...»

B. (plictisită) precum, ce ?

N. — ...«precum ce...»

B. (scoasă din răbdări) ...«precum iertăm și noi...»

N. — ...«precum iertăm și noi... și noi...»

B. (exasperată) ...«greșiților noștri !» mîgărițo ! (îi arde o palmă peste zulufii dela ceafă). «Și nu ne duce pe noi în ispită, ci...»

N. — ...«ci... ci...»

B. (tare)... «ci ne izbăvește de cel rău...»

N. (resuflînd) ...«ci ne izbăvește de cel rău !» (își face cruce și pleacă din loc)

B. (apucînd-o de un zuluf și oprindu-o) Numai atîta ?

N. (plictisită) Numai atîta, bunico !

B. — N'ai mai uitat nimica, diavole ?

N. — Nimica, bunico !

B. — (iritîndu-se treptat) Nimic ?

N. — (asemenea) Nimic !

B. — (vrînd s'o arză la ceafă, face o mișcare rău calculată și cade) ...A !...

N. — (aducîndu-și aminte) Amin, bunico ! (fuge 'ntr'un picior.)

CARAGIALE



Profesie de credință

Pe șoseaua care merge

De la cimitir în jos;

Trece, netezindu-și barba,

Popa Petre taticos.

Popa Petre-î vesel tare

Vine dela 'nmormîntare :

A'ngropat un om bogat,

Un pol și ceva i-a dat.

Deci, în bune dispoziții

Pentru mort, filosofează :

„Doamne Sfînte și'ndurate !

Ce e omul cât viează !

Se trudește, se muncește,

Planuri face'n viitor,

Și la moarte, treanca-fleanca !

Vede că e muritor.

Uite-așa și biet domn' Staicu

Dusu-s'a dintre cei vii !”...

Dar, pe cînd gîndește astfel,

Hop, în cale-î trei copii.

Cu ghiozdanul dela școală

Se întore degrab acasă ;

Capul tobă, burta goală

Și cu gîndu 'ntins la masă.

Popa Petre-î vesel tare,

Toată fața îi zimbește,

Are-un plan el cu copiii,

Și în cale îi oprește.

— Mă băeți, veniți la taică,

Să vă spui două cuvinte,

Să-mi răspundeți voi cu schepsis.

— Sărutăm mâna, părinte.

— Uite-un ban, nou noulet !

El care-o fi mai isteț,

Și-o răspunde mai cu rost,

Din câte sunt și ai fost,

Ce iubește el anume

Mai mult ca orice pe lume,

Eluia îi dau eu banul,

Ca să-și cumpere ce-o vrea.

— Părintele, zice unul,

Eu iubesc pe mama mea !

— Bravo ! bine, zice popa,

S'o iubești că te-a născut,

Și pe urmă te-a crescut ;

Da, băete, s'o iubești

Și de-apururi s'o cinstești !...

Ei ! acum a tu de-alături,

Ce zici tu ? — Eu socotesc,

Mai mult chiar decît pe mama

Că pe tata îl iubesc.

— Prea frumos, și asta-î bine

Tata-î tată, ce să zici ?

De n'ar fi fost el pe lume,

Nici tu n'ar fi fost aici.

Să-l iubești, că-ți esto tată,

Să nu-l superi niciodată !”

Rămăsese cel mai mic,
Cel mai mic, cel mai calic ;

Îi venise rindul lui,

Și, de focul banului,

Juca 'n loc, se frîmînta,

Și gîndea, gîndea, gîndea !

— Ei ! Tu, picuile ! Pe cine

Iubești tu, spune frumos ;

Uite colea gologanul,

Ha ! răspunde ! — Pe 'Christos !”

Uimit, popa 'n loc rămîne,

Nici de fel nu s'astepta

La o vorbă-așa de-adîncă

De la un copil așa.

— Să trăești tu, măi băete,

Uite-ți gologanul ție !

Să crești mare, ca să aibă

Și părinții bucurie !

Să-ți ajute Dumnezeu,

S'ajungi... popă, cum sunt eu !

Maică Sfîntă, prea curată !

Ia te uită, ce copil !

Cum te cheamă, tăiculiță ?

— Cum mă chiamă ? Grimberghi

[Șmil !]

PETRE LICIU



„Românii Verzi”

Spiritul de asociație, trebuie să constatăm cu bucurie, a luat un mare avînt la noi.

Numărul deosebitelor societăți române, pe față sau secrete, este astăzi aproape incalculabil.

Românul cât trăește trebuie să fie membru în mai multe societăți ; ba ceva mai mult, sunt români cari, chiar înainte de naștere, sunt membri în „Cornelia”, societatea mamelor române pentru ajutorul mutual în caz de naștere ; iar alții, chiar după ce mor, continuă a fi membri activi în societatea de îngropăciune mutuală : în schimbul unei neînsemnate cotizațiuni, ori-ce membru, la caz, Doamne-fereste, de moarte, are dreptul a fi îngropat cu muzica.

Ca ori-ce român, am căutat și eu să fac parte din cât mai multe societăți. Pînă mai zilele trecute, eram membru la opt ; astăzi, grație stăruințelor celebrului meu amic, eminentului pedagog, Mariu Chicoș Rostogan, am onoare a fi membru la nouă. A noua, cea din urmă, imi pare mie că este societatea cea mai bine votată ; ea răspunde la o mare și arzătoare necesitate națională. Cititorul so va convinge îndată că de urgentă nevoce aveam de înființarea noii noastre societăți.

Dar să lăsăm pe promotorul înființării acestei societăți, să vorbească...

„Noi, Românii verzi, purcedem de la următoarele principii sănătoase de progres național :

A iubi neamul său e peste putință

din partea aceluia care nu urêște celelalte neamuri.

Un neam nu poate avea vrăjmași în propriile sale defecte; vrăjmașii lui sunt numai și numai calitățile altor neamuri.

De aceea, un neam nu trebuie să și piardă vremea a se gândi cum să și îndrepte defectele; el are alt-ceva mai profitabil de făcut: să le numere defectele și să le ponigrească sau d'adrechtul să le tăgăduiască altora calitățile.

Prin urmare, un neam trebuie să aibă vecinic groază de celelalte, de-oare-ce existența unuia n'are altă condiție de cât compromiterea completă a altuia.

De aci, necesitatea imperioasă a exclusivismului național celui mai extrem.

Bărbatul care are copii cu o femeie de alt neam, sau viceversa, crește la sânul lor niște monștri, cari jumătate vor iubi pină la nebunie neamul în mijlocul căruia au văzut lumina, iar jumătate îl vor uri cu înverșunare.

Să ferească Dumnezeu străbunilor noștri pe ori-ce român sau ori-ce românecă să dea naștere la așa specimen-te teratologice!

Acestea sunt principiile cari ne-au călăuzit când am pus bazele noii noastre societăți.

Noua noastră societate este chemată să deștepte spiritul public național, solidarizând pe toți românii; de aceea sperăm, nu! nu sperăm, suntem siguri că toți românii — și când zicem toți românii, înțelegem nu pe toți levantinii, cari se dau drept români, ci pe

românii adevărați — se vor grăbi să se înscrie împreună cu familiile lor în rândurile noastre.

După această esențială expunere de motive, ne grăbim a da aci, în strîmtul spațiu de care dispunem, câteva extracte din

STATUTELE

Societății „Românii Verzi“

CAP. I.

Despre numele, membrii și emblema societății

Art. 1. Se înființează în România o Societate Română cu numele de „Românii Verzi“.

Art. 2. Oricine poate face parte din această societate, fără deosebire de sex, de etate sau de culoare politică, dacă este român sau de româncă verde.

Art. 3. Emblema societății va fi un român verde sdrobind falnic sub călcâiul său șearpele străinismului, care scrișnește și țipă.

CAP. II

Despre datoriile membrilor societății în genere

Art. 4. Membrii de orice sex și etate ai societății „Românii Verzi“ sunt dator să urască tot ce e străin și tot ce e de la străin, tot ce nu e român verde sau tot ce nu e de la român verde.

Urmează apoi mai multe articole unde se enumără cu deamănuntul tot ce nu este verde românesc și care trebuie sistematic respins de orice membru al societății, ca, de exemplu, tendința neromânești, de idealuri neromânești, artă neromânească, idei și spirit neromânești.

Apoi:

Art. 9. Se exceptează de la această regulă capitalurile neromânești.

Statutele prevăd înființarea unui organ de publicitate al societății, cu titlul de „Românul Verde“, pus sub direcțiunea unui comitet de 40 membri, iar comitetul sub președinția eminentului meu amic, M. Ch. Rostogan.

În acest comitet nu vor putea figura mai mult de jumătate membrii nevrâstnicii.

Ziarul „Românul Verde“ va fi redactat de toți membrii societății: fiecare membru, indiferent de vîrstă sau sex, va fi dator a colabora măcar odată la lună cu un articol de fond.

Se'nțelege de la sine ce idei e chemat să propage „Românul Verde“.

Mai departe, statutele arată că îndată ce societatea „Românii Verzi“ va număra o sută de membri, se va declara constituită și va proceda la alegerea comitetului.

CAP. III

Despre datoriile membrilor minori ai societății

Art. 30. Membrii minori ai societății, indiferent de etate și de sex, sunt dator a fi cât se poate mai curați.

Art. 31. Ei sunt dator a asculta pe părinții lor de ambe-sexe, de preferință pe acei cari sunt membri-activi ai societății.

Art. 32. Acei cari urmează la școală nu pot, sub niciun cuvânt, să se joace cu conșcolari străini; ei trebuie să se joace numai ca conșcolari români verzi, de

FOIȚA „MOFTULUI ROMÂN“

Carta de vizită revelatrice

— Fragment din romanul ce va apare în curînd și în fascicule —

Era una din acele nopți negre, negre, mai mult decât negre, pe care autorul refuză să o descrie, căci atunci ar trebui să verse o întreagă călimară de cerneală neagră pe această pagină.

D. marchiz Mitică de Popescu traversa cu pași grăbiți Bulevardul Pache și din când în când ofta în gând.

Tăcere profundă domnea în strada Olari și, în mijlocul acestei liniști sepulcrale, nu se auzea decât vocea rațiunii d-lui marchiz, care amuțise pentru a lăsa să vorbească pasiunile ce-i clocoțeau în inimă, cum clocoțeste un cazan cu smolă în infurnă a lui Belzebut.

La lumina palidă a unui felinar stîns, d. marchiz scoase ceasornicul din buzunarul vestei și rinji diabolic:

— Douăsprezece fără șapte minute... Morbleu! Porumbeii noștri vor fi prinși încă în colivia lor.

Și marchizul nu făcu altceva decât să scrișnească din dinți.

El primise o scrisoare anonimă în care erau scrise textual, și cu o mîndă tremurândă, aceste cuvinte fatale:

«Domnule marchiz

«Dacă ții ca să speli o pată rușinoasă de pe numele de de-Popescu, nu întârzia astă noapte ca de obicei la Club. Intră acasă la ora 12 fix. Veți găsi pe doamna marchiză în brațele vicontelui Nastasache Ionescu-Nastion. Fii demn, domnule marchiz, de străbunul dumitale Petrache de Popescu.

ss) Un amic binovător.

Recitind această funestă misivă, marchizul își crispă mîna pe mânerul bastonului său de Toledo și, ca un uragan, pătrunse în casa cu No. 14 bis.

Intră fără să bată la ușă, — bătut pe un bătrîn servitor care nu'l întâmpinase ca de ordinar cu lanterna'n mîna spre a-i lumina coridorul.

Doamna marchiză, palidă și cu pîrul despletit, citea „Moftul Român“.

— Doamnă marchiză! ricană marchizul cu o voce strangulată.

— Ce-î, scumpe marchize?

— Doamnă marchiză, unde este amantul dumitale? reluă el.

— Amantul meu! făcu ea.

— Da, adaogă el.

— Ei așa! zise ea.

— Niciun așa, soție infidelă! Unde este sceleratul care desonorează sacral nume de de-Popescu?

— Parol, monșer, sunt singură.

— Singură?! Haida de, aceasta pare-zamplu nu o cred!

— Îți jur pe ce-am mai scump!

— Ei bine, îl voi căuta atunci! Voesc să mă asigur! Da, vreau să mă asigur!

— Asta se potrivește de minune! exclamă o voce străină, și un cap cu barbă'n cioc apărut de sub pat. Dacă vrei să ve asigurați, domnule marchiz, — zise viconte — lectorii au ghicit deja că era el — dacă vrei să ve asigurați, zic, iată omul care ve trebuie.

Și, foarte politicos, viconte întinse marchizului o cartă de vizită pe care se citea:



Nastasache Ionescu-Nastion

Coșt clasa 11-a la Societatea de asigurare „Dacla-România“

BUCUREȘTI

O paloare mortală se ivi pe fața roșie de mânie a marchizului, care, punînd mîna pe baston, zise:

(nu va urma)

I. D. IONESCU-IDIION

preferință cu membrii activi ai societății.

Art. 33. Membrii minori ai societății sunt obligați a obține note bune numai la profesorii români verzi, de preferință la acei cari sunt membri activi în societate.

CAP. IV

Despre datoriile membrilor de sex feminin

Art. 40. Membrele societății sunt datoare să fie virtuose ca niște matroane romane.

Art. 41. Membrele societății sunt datoare să devie bune mame române.

Art. 41. Ele sunt datoare a naște copii sănătoși după preceptul străbun: *mens sana in corpore sano*.

Art. 43. Membrele societății cari sunt încă june-domnișoare sunt datoare să se mărite numai cu români verzi, de preferință dintre membrii activi ai societății.

Art. 44. La cazul când o jună-domnișoară s'ar mărita cu un român verde, care însă nu face parte din societate, este datoare a'l înscrie imediat printre membrii activi.

Art. 45. Indată ce o membră devine mamă, ea este datoare să și înscrie imediat copilul în societatea „Românilor Verzi”.

Art. 46. Membrele societății sunt datoare a și boteza copiii cu nume străbune ca Reea-Silvia, ca Tiberiū, ca Cicerone, ca Caracala, ca Cornelia, ca Catone etc.

Art. 47. Membrele mame sunt datoare să dea copiilor lor o educațiune maternă în limba maternă. Sub niciun cuvânt apoi, nu'i slobod să încredințeze educațiunea copiilor la alte guvernante decât românce verzi.

Art. 48. Ele sunt datoare a da singure să sugă copiilor, alăptându'i în acelaș timp cu sentimente și idei de român verde, conform statutelor de față.

Art. 49. În cazul când un membru nu ar avea lapte, saū, întâmplător, nu i-ar fi sfircul mamelelor perforat, saū s'ar gădila prea tare, sub niciun cuvânt nu va putea lua o doică străină, care ar da copilului să sugă lapte străin, alăptându'l în acelaș timp cu sentimente și idei străine; ci va fi datoare să ia o doică româncă verde, de preferință o membră activă a societății.

În capitolul despre membrii de sex masculin ai societății, statutele impun aceleași obligațiuni și taților ea și mamelor, afară, so'ntelege, de obligațiunile privitoare la alăptare.

So înțelege că orice abatere dela îndatoririle statutelor atrage după sine: întâia oară un avertisment, a doua oară o amendă și a treia oară excluderea, în ședința plenară, a membrului vinovat din societatea „Românilor Verzi” și declararea lui ca străin de neam.

Abaterrea dela îndatoririle privitoare la alăptare atrage după sine dela întâia oară pedeapsa excluderii.

CARAGIALE.

SERENADĂ

Ah! cartea inimii ți-ăș da-o,
Cum vei voi s'o răsfoești,
Ce să 'ntelegi din ea, draguță,
Când tu nu știi nici să citești?

Ți-ăș recita pe din afară
Poema dragosteii cu dor,
Mă tem că nu vei ști la urmă
Nici cum să 'ți rizi de-atât amor.

Ah! spune'mi, tu ce ai în suflet?
Declară'mi foaia ta de zestre!...
Să știu și eu dacă mai trebui
Să-ți mai îngheț pe sub ferestre...

PODEANU



L. D. D. și L. B. C.

Un ziar american spune că în Arkansas (Statele-Unite) s'a votat următoarea lege antialcoolică: în nicio cărciumă (bar) nu ți se va da de bcut decât dacă prezinți un soiū de diplomă oficială, care costă cinci dolari, și dacă porți la butonieră un soiū de cocardă cu inscripția *L. D. D.*, ce înseamnă pe americaneste „Licensed Drahm Drinker”; contravenienții vor fi pedepșiți cu o amendă de cinsprezece dolari.

Și mă gândeam eu, ce-ar fi dacă o asemenea lege s'ar vota și în România. Toată lumea ar avea *L. D. D.* la butonieră! Ba încă ar fi unii cărora nu le-ar fi de ajuns nasturii de la haină, vestă și pantaloni pentru a aplica asemenea cocarde, ba și le-ar atirna și de urechi și de nas. Apoi, fără îndoială, ar fi unii *L. D. D.* de clasa I, câți-va d'a II și d'a III-a, și foarte mulți bectemis și specialitate... Suntem convingși însă că, din fericire, opinia publică română n'ar primi o a'are lege niciodată. Libertatea cărciumii trebuie să rămână sfântă! Sistemul americanesc, sistem bar-bar, nu se va putea împămînteni la noi. Cu alte cuvinte: jos *L. D. D.* și vivat *L. B. C.* (la botul calului)!



...și jumătate

Vai!... Ce copil am fost!... Să stați
Nopti lungi cu tine ntr'o odaie;
Să te privesc cum dormi; să plâng,
Să mai aprind, în loc să sting,
A inimii văpael!

Și poate tu, nici nu dormeai!
Cu ochii nchiși pe jumătate,
Poate-asteptai să te mângâiū,
Să'ți spun cu mine să rămâi,
Pentru eternitate!

Eū însă nu am îndrăznit
Nici să ating fruntea'ți senină,
Saū pēru'ți negru, resfirat
Pe perini albe. Transportat,
Visam că ești o zină.

Căci te-am iubit ș'am respectat
Podoabele'ți de castitate!
Dar... Mi se pare, zēū, c'am fost
Ceva mai mult decât un prost...
Un prost și jumătate!...

CAROLUS

TEATRUL LA ȚARĂ

În sfârșit, conform circularii onor. d. administrator al domeniilor Coroanei, despre care am vorbit la timp, s'a și constituit la Cocioc săptămâna aceasta prima *Societate dramatică națională rurală*.

După statutele pe cari ne-a făcut onoare a ni le trimete, (ca uñora ce am relevat cei d'intăi în presa română ingenioasa idee patriotică a onor. d-lui I. Kalinderu), se vede că această societate se compune, ca și cea din București, din 18 societari, și anume: 16 societari de clasa întâia, 1 societar de clasa a doua și 1 societară de clasa a treia.

«Societatea dramatică națională rurală de pe domeniul Cocioc» are de scop cultivarea și dezvoltarea treptată a artelor dramatice, lirice și choregrafice, în toate genurile lor; și dacă judecăm după repertoriul pe care'l anunță pentru stagiunea 1901—1902, are să fie desigur la înălțimea intențiilor inițiatorului.

În adevăr, afișul prealabil pentru stagiunea viitoare ne spune că, în afară de piesele clasice, ca «Hamlet, Maria Stuart, Regele s'amuză», se vor juca și cele mai în vogă piese moderne ca: *Cyrano de Bergerac*, de Rostand; *Rosmersholm* de Ibsen; *Onoarea de Sudermann*; *Șoricelul de Pailleron*; *Dama de la Maxim* și altele.

Iată acuma și personalul «Societății dramatice naționale rurale» de la Cocioc: care, așa cum e organizată, fără îndoială o să facă destulă brățeză.

Societari de clasa I-a

Bărbați

- DI. Nița Zîmbatu,
- „ Mitrică Șontoroagă,
- „ Gheorghe Fleașcă,
- „ Vasile Boaică,
- „ Neacșu Buleandră,
- „ Zamfir Bobote,
- „ Vlad Huțupină,
- „ Niculae Pirțan.

Dume

- D-na Zamfira Zîmbatu,
- „ Sultana Buleandră,
- „ Stanca Boaică,
- „ Smaranda Bobote,
- D-ra Nița Șontoroagă,
- „ Anouța Fleașcă,
- „ Ilinca Zîmbatu,
- „ Sultănică Pirțan.

Societari de clasa II-a

- DI. Stan Fațălet.

Societară de clasa III-a

- D-ra Neacșa Huțupină.

Regisor: D. Oancea Toroian, primar;

Sufler: D. Pană Foale, notar;

Director de scenă și administrator: d. I. Kalinderu.

I. I. C.



FOARFECI...

D. Costică Gheorghiu, cunoscutul frizer din Piața Teatrului, a câștigat șase zeci și două de mii de mărci la loteria din Hamburg. Nu ne îndoim că, grație atâtor mărci, d. Gheorghiu va deveni cu adevărat un bărbat mareant și că, știind bine să mănuiască foarfecile, va tunde cu măestrie capoanele de rentă.



Buchetul iubitei

Adoră florile, și iată
Din trandafiri îi fac buchet:
Pun roșii—dragoste 'nfocată,
Și roz—iluzii de poet.

Da... am să intru 'n cet pe ușă,
Solemn și ipocrit ca un
Unchiuș ce-aduce o păpușă
Unui drăcos copil nebun.

Și n'o să-i dau buchetu 'ndată,
Întăiu s'o necăjesc nițel;
Ba încă o să-i cer și plată:
Treii sărutări să-mi dea pe el.

Trei!... Zici că-i scump! O, ce avară!
Dar ce-am pățit pîn' l-am cules
Cu spini, scumpă domnișoară!
Nu te tocmi... Ne-am înțeles?

Ah, cât adoră trandafirii!...
Îi duc acum... alerg... Dar, vai!
Copila șeade 'n Dealul Spirii,
Și n'am parale de tramvai.

ROMEO

IARAȘI D-NA SMARA

Doamna Smara a anunțat prin ziare că la conferința ce va ține la Ateneu despre nu știm ce, va fi îmbrăcată cu costumul național ce a purtat când s'a dus la Roma dimpreună cu ilustrul Cârțan. Mă rog, ce-are-aface toaleta d-nei Smara cu conferința d-sale? Intru cât auditorul este mai câștigat, dacă doamna Smara se va urea la tribună în papuci și camizol, sau în rochie pembé cu figuroși fistichii? Știm că cu apelpisitu-i costum național, doamna Smara l-a băgat în răcorii chiar pe divul Traian la Roma; dar noi declarăm că nu ne ducem la Ateneu ca să ne ținem de blestemății, ci ca să auzim confe ințe. Costumul conferințierei nu ne importă; cel mult, în chestie de îmbrăcăminte, ar putea să ne intereseze haina în care și îmbracă doamna Smara ideile sale de femeie desbrăcată, da! desbrăcată de ori-ce prejudecăți. Despre aceasta însă, ne vom ocupa după ce doamna Smara își va desvolta conferința, și o anunțăm de pe acum că vom veni s'o ascultăm la Ateneu în relingota de camgaru luată 'n rate, pe care am purtat-o astă iarnă la balul funcționarilor, pe piele vom purta flanel și în picioare ghete galbene cu nasturi.

O carte prețioasă

M'am întâlnit alaltăieri cu amicul meu d. St. Sihleanu, noul director general al Teatrelor; era însoțit de tinerul deputat de Argeș, d. I. Malla, membru în comitetul teatral. Ne-am oprit să schimbăm două trei vorbe. Noul director general avea o carte la subsuara. Indiscret ca orice român, i-am cerut s'o vază și eu. D-sa, politicos ca orice român, mi-a arătat-o. Ce carte era? Ei! ce altă carte putea

să fie decât una privitoare la tehnica teatrală? Era *L'Art mimique* de un oarecare Aubert, cuprinzând un fel de clasificare raționată a tuturilor emoțiilor, însoțită de ilustrațiuni arătând chipurile omenestii cu deosebitele expresiuni ale emoțiilor.

N'am lipsit a manifesta admirația mea noului director, care a înțeles că din prima zi trebuie să se pună pe un studiu metodic asupra teatrului.

— Uite, zice, simpaticul meu amic, rîzînd cu exuberanța'i cunoscută și arătându-mi diversele măști, uite: să înveți și tu să te strîmbi!

— Dragă Patane, am răspuns eu, la vîrsta noastră, ne-ar trebui o carte care să ne arate cum să ne 'ndreptăm, că de strîmbi — slava Domnului!

CAR...



IDEAL ȘI ALT NIMIC

Vis desmerdat d'apururi în taină de burlaci!
Ah, vis de negrăită și dulce fericire!
O soață foarte simplă, dar plină de iubire
Și meșteră să facă copii și cozonaci,
Și la cămăși să-ți puie butonii de cilic...
Și alt nimic!

Un băețel și-o fată, nebuni ca niște draci;
O soacră surdo-mută cu prea blajină fire;
Un unchiu care-să crape lăsând o moștenire;
O casă cu grădină, șopron cu cai și vaci,
Și un dulău în curte drept ori și ce amic...
Și alt nimic!

O slujbuliță grasă, nimica să nu faci;
O decorațiune de la aугustul Sire;
În parlament un scaun să zici că chilipir e,
Și să'nceazi diurna, să sforăi și să tacă;
Să ai livezi de prune și țuică'n alambic...
Și alt nimic!

Să dai bani cu dobândă p'olome s'o desbraci:
Să cucerești cucoane c'o singură privire;
Fără să scrii nimica, să treci la nemurire;
Și filantrop să-ți zică, gonind pe cei săraci;
Și gestu'ți cel mai simplu la toți să pară șic...
Și alt nimic!

Ori-ce miros să-ți pară parfum de odagaci;
Pe an venitul neto de una mie lire;
Un loc de prima clasă și'n tren și'n cimitire;
În bronz să-ți toarne mura pioșii tăi ciraaci;
Iar pentru'un pol subserisul o odă să-ți dedice.
Și alt nimic!

TARASCON



INCA O SUPRIMARE

Citim în gazete că guvernul, constatând că nu mai e pericol de ciumă, a suprimat carantina de șase zile pentru corăbii din Constantinopol. Pentru Dumnezeu! unde vom ajunge cu suprimările astea? Sărmană carantină suprimată, parc'o ved cum se dă cu opoziția, adică cu ciuma. Atăți cumularzi sunt lăsați neatînși, iar singura carantină pe care o avem și noi, e suprimată. Cu alte cuvinte, onorabilul guvern pentru ei e muma și pentru carantină o ciumă.



POLITICA EXTERNĂ *)

„Mas envikan s'to rothuni“

Zice că ar fi spus un personaj din anturajul regelui Greciei, interviewat de un ziarist român la Abbazia, asupra bulgarilor:

„Mas envikan s'to rothuni“; adică pe românește: „ne-aū intrat în nas“.

Păreră noastră e că personajul din anturaj exagerează.

E cu neputință, zicem noi, ca un bulgar să intre în nasul unui grec, pentru motivul foarte simplu că — vorba lui Eminescu — bulgăroiu-i cu ceafa groasă iar grecoteiul cu nas subțire

Mai lesne admitem contrariul, că adică grecul a intrat în nasul bulgarului.

Se știe, în adevăr, că în augustul, iar nici de cum ingustul, nas al Principelui Ferdinand al Bulgariei ar putea să 'nceapă foarte bine toți Grecii cu Peloponesul lor cu tot.

Desfidem puterile europene să ne desmintă.

NASOMETRU

Ultima oră fără 15 minute. —

În ultimul moment, porumbelul nostru voiajor special ne telefonează de la Abbazia că Regele George a pus Suvranului nostru condiție *sine qua non* a alianței greco-române, ca d. Panait Macri, simpaticul nostru confrate, să fie numit subdirector al Teatrului Național din București.

N.

DE MIRARE...

Ics imi era indiferent.
Doar când mi-a'mprumutat cinci lei
Văzu că Ics avea talent;
Și mi pare rău că nu-i spusei,
Căci — lucru neînchipuit —
De-atunci, nu ne-am mai întâlnit.

DELACOPERATIVA



UN FRIZER-POET ȘI O DAMA CARE TREBUE SA SE SCARPINE 'N CAP...

Se știe că 'n generă frizerii sunt, ca toți artiștii, foarte pasionați și foarte credincioși amanți ai fiicelor Melpomeniei... În momentele sale pierdute, într-o curățitul peptonilor și ascuțitul bricelor, orice frizer ortodox care se respectă trebuie să se dedea cultului măcar a unei muze profano... Unii cântă cu flautul ori cu ghitara; alții zugrăvesc sau compun tablouri, în feldofol de nuanțe, cu firele de păr măturate din prăvălie; alții sculptează în miază de pâne ori în săpun-rachiu; alții fac versuri care do care mai nepoponate, și alții scriu poeme în proză, care do care mai desplotite.

*) Pentru a-și ține cititorii în curent cu întrederea de la Abbazia, *Moftul Român* nu s'a dat înapoi de la nici-un sacrificiu. Grație unui bașis princiar — un gologan grecesc — distinsul țal de la cafeneaua Collaro, bine cunoscut în lumea diplomatică, ne-a făcut cele mai sensaționale destăinuirii! *Nota Red.*

Unul dintre aceștia din urmă, d. C. A. Ionescu, un lirico-decadento-simbolisto-mistico-capilaro-secesionist, turbat de impresia stupeficientă ce i-a produs-o capelura d'auru blondo-irizo-bronzată a *aceleia care etc.*, ne trimite cu rugămintea de a o publica, următoarea capo-d'operă în genul ei, pe care o dedică *șerului aceleia care etc.*

Să ascultăm și să admirăm pe acest eminent *raseur*:

Capul ei!.. Părul aceleia care...

...Și e o întreagă lume, lume plină de farmec și de lumină.

O lume plină de soare, o lume plină de mirezme dulci e în părul ei mătășos, și în flacăra adormită a șerului ei respirat, plutește o întreagă patimă, patima sufletului meu bolnav.

...Și profundul ei păr de bronz, profundul și frumosul ei păr, cuprinde farmecul lumelor astrale, cuprinde mireasma dragălașa și îmbătătoare a unei lumi-poeme.

Și cum aș dori să-mi perd fruntea în părul ei de foc, nimb sacru, aureolă divină, ca să ca și casta fecioară ce-l poartă.

Și aș vrea, aș vrea în părul ei sublim, în părul ei mătășos să-mi ascund ochii, ochii mei uimiți de frumusețea ei divină.

...Și e o întreagă lume, o lume, plină de lumină, o lume plină de soare, părul ei bronzat.

Farmecul dulce al apusului de soare, aurul aprins al amurgului de zi și poezia suavă a danganului ce plânge trist peste holdele aurite, poezia astrală a unei lumi divine se află cuprinsă în părul ei înflăcărat, nimb sacru, nimb sfânt și dragălaș.

Și în profunzimea înflăcăratului ei păr, în bronzul divin și mătășos, mi se perde sufletul meu, rătăcește mintea mea amărită de mireasma părului ei superb.

Și superbul nimb de foc, superbul păr, cuprinde ceva din poezia aspră a lumilor slave, din poezia unui neam ce moare, cuprinde farmecul lui, al națiilor ce se sting pe slabe coarde de ghitara.

Și sublimul păr al iubitei mele cuprinde focul dragostelor aprinse, cuprinde suavul subtil al unei lumi virginale și demne.

Și cum aș dori să mă sting amărit de mireasma fascinatoare a părului ei bronzat, să mă sting sub parfumul delicat al visului cast, al fecioarei ideale, să adorm surprins de blând și sfânt extaz.

...Și eram beat, eram beat de părul ei, de mireasma nimbului ei sfânt, și eram fascinat de razele astrale, de flacăra suavă a profundului ei păr.

Și beat de lumina părului ei, visam vise draguțe, visam vis bronzat de nouăsprezece ani.

Și-aș vrea să mă sting sub mireasma crespusculară a părului ei, să mă sting de dragoste luminat de lumina sfântului ei nimb.

...Și e o întreagă lume, o lume plină de farmec în părul ei sublim, haos profund...

C. A. IONESCU,
friseur-poet-critic-raseur etc. român

Toate bune, turbatul meu *friseur-raseur*! dar, de atâta lume în capul dumeii, tare trebuie să se scarpine iubita dumitale, câtă vreme îl scrii d-ta așa minunî!

De ce nu-ți dai mai bine și nițică aliflă calmantă, pe lângă atâta iritantă proză? ?

UN SFAT

În toiul arșițelor de vară, inserieți-vă la A. A. R., pentru că are sediul în strada Umbrei, ori faceți altceva ca să fiți puși la răcoare.

BULETIN ATMOSFERIC

Venerabilul ziar ploștean *Democra-tele* se arată foarte îngrijat în ultimul număr de observațiunile meteorologice ce face. Are și de ce! Iată în adevăr cum stă chestia:

«La 6 minute după orele 12 meridiene, plouă și apoi cu tunete din Apus Miază-noapte plouă tare până pe la ora 1 p. m. și se ușurează, încetând la 20 minute după ora 1 p. m.»

Și mai departe:

«Atmosfera se schimbă când rece, când caldă după plouă. Vom vedea ce se va alege cu pometurile și cu viile, din cauza răcelilor, ale căror fructe sunt în formațiune.»

Fructele răcelilor, e de sigur o mâncare de pește, de care institutul botanic n'are idee.

Dar ăsta nu e singurul fenomen pe care-l semnalează buletinul atmosferic al *Democrației*. E altul și mai nesdrăvan:

«După informațiunile ce am luat până acum, a căzut în două părți grindina: una mai timpurie, spre seară, care a bătut în susul Ploștilor, venind despre Țința, pe o sfoară ca de 500 metri lățimea...»

Spuneți dacă ați mai auzit de o grindină care face echilibristică pe șirmă? E drept că sfoara pe care-a venit această grindină acrobată avea o lățime puțin obișnuită, 500 metri lățime, ceea ce pentru o sfoară însemnează că era destul de măricică.

Alarmat de atâtea minunății, *Democrației* își afirmă părerea că starea financiară a țării «nu se poate îndrepta fără să avem o mai bună recoltă în anul acesta și cu export în afară».

Dacă vom avea export în năuntru ne-am topit!



AVIS PENTRU CITITORI

Cititorii noștri sunt rugați a nu avea pretențiuni prea mari potrivit cu talentele colaboratorilor „*Moftului Român*“, cari nu le pot servi în fiecare săptămână 18 coloane de capo-d'opere. E drept că cititorii români sunt deprinși a nu citi în literatura națională decât lucruri absolut impecabile și ca formă și ca fond. Totuși, din parte-ne, ne grăbim a anunța la timp că cititorii noștri n'au drept la nicio pretenție. Cine vrea să citească revista noastră, s'o citească; cine nu, nu! Noi scriem pentru aceia cărora credem că le poate plăcea aceea ce și cum scriem noi; și, cu cât mai inteligent ar fi un cititor, cu atât mai puțin, socotim noi, își va putea închipui că am fi atât de simpli încât să ne apucăm a scrie de hatrul aceluia cărora am ști dintru început că n'are să poată plăcea ceea ce și cum scriem.

Așadar, să fie bine înțeles că noi, mulțumindu-ne cu atâția cititori câtî, fără pretenție multă, se amuză a citi „*Moftul Român*“, așa cum noi îl putem prezenta, fără multă pretenție, publicului, sfătuim pe cei ce nu se amuză cu el, să nu-l mai citească... Mai la urmă, dacă le place să'l cumpere chiar dacă nu'l amuză, sau chiar dacă n'au de gând să'l citească, n'au decât să'l cumpere! Noi nu ne putem opune la asta, și, chiar să putem, n'am avea interes s'o facem.

MOFTUL ROMÂN

ÎNTĂLNIREA DELA ABBAZIA

Marița, bucătăreasa mea, de sigur n'are n'ea nici de cinci parale stofă de diplomată. Ast-fel, deunăzi tot auzind vorbindu-se în casă de întăvederea de la Abbazia, nu se putea dumeri ce-i aia.

— Foarte simplu, Marițo, îi explic eu: la Abbazia se întâlnește Regele nostru cu Regele Greciei.

— Da' pen'ce, conașule?

— Pentru ca să se împrietenească România cu Grecia și să lupte contra p'etențiilor exagerate ale Bulgariei.

Explicația mea nu părea însă a fi mulțumit pe Marița; o întreabă:

— Ce, Marițo, ai aerul că nu-ți convine?

— Păi, conașule, io ziceam că nu-i nicio propoziție dacă or să se ieftenească țării și o să se scumpească zarzavatu'n piață!

— De unde rezultă, conchid eu, că Marița este pentru *statu quo* în peninsula balcanică, adică niciun soi de gâlceavă între micile state. Mai știți? o fi având n'ică dreptate!

MOFTURI

„Exactitudinea este politeța regilor“, a zis odinioară un strălucit suveran, „și a debitorilor“, a adăugat mai târziu un creditor. Dar confratele nostru X..., care e democrat și nu ține prea mult la vorbele regilor și cu atât mai puțin la ale creditorilor, socotește că exactitudinea nu mai este obligatorie în vremea noastră de adânci prefaceri sociale.

Alaltăeri, secretarul de redacție al unui mare ziar, la care colaborează și confratele X..., pleacă să dejuneze; în vestibulul redacției, îl întâmpină un personaj, care pare c'asteaptă de mult.

— Pe cine așteptați? întreabă secretarul.

— Pe domnul X...

— Este aproape de amiază, zice nehotărît secretarul; nu crez să mai vie.

— Mi-a dat întâlnire aci, înainte de dejun.

— Al' atunci, desigur nu mai vine!

* * *

Mița (distrată, către Gogu) Ah! Mitică, dragă!

— Gogu (distrat, către Mița) Ce, dragă Fișto?



„*Moftul Român*“, revistă umoristică, satirică și literară, va apare fără pretenție ca și fără subvenție, odată pe săptămână cu data de duminică, sub direcția d-lui I. L. Caragiale și cu colaborarea mai multor publiciști de netăgăduit talent.

Redacția și administrația: strada Sărindar No. 10, la Institutul de arte grafice „Eminescu“.

Un număr 20 bani în toată țara. Abonament pe 1 an, 10 lei; pe 6 luni, 6 lei.

BIBLIOGRAFII

JURNAL DE BORD, schițe Marine și Militare, de Jean Bart, de Jean Bart, cu ilustrațiuni de pictorul marinist Eug. Voinescu. — un elegant volum de 300 pagini, Lei 2.50. — Se poate procura dela tipografia Eminescu — sau dela librăria Leon Alcalay, București, Calea Victoriei 37.

ISTORIA SE REPETĂ



«...astfel Geșii trimiteau pe câte unul din capiș lor la nemurire...»